

Artikel 1, stk. 4, giver medlemsstaterne mulighed for at begrænse den maksimale strafferamme til 6 år, hvis dette er nødvendigt for at bevare sammenhængen i det nationale strafferetlige system, forudsat at det er en af de strengeste straffe for strafbare forhold af tilsvarende alvorlig karakter.

Udkastets *artikel 2* indeholder nærmere regler for juridiske personers strafansvar. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i direktivforslagets artikel 1 og 2.

Efter rammeafgørelsens *artikel 3* er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at der over for juridiske personer kan iværksættes sanktioner, der er virkningsfulde, proportionale og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller andre sanktioner som f.eks. udelukkelse fra offentlige ydelser og tilskud, forbud mod at udøve kommerciel virksomhed, anbringelse under retsligt tilsyn og likvidation efter retskendelse.

Udkastets *artikel 4* indeholder bestemmelser om straffemyndighed. Efter stk. 1 er hver medlemsstat forpligtet til at have straffemyndighed, når lovovertrædelser, der er omfattet af rammeafgørelsen, er begået helt eller delvist på medlemsstatens territorium. Medlemsstaten er desuden forpligtet til at have straffemyndighed, hvis gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat eller handler på vegne af en juridisk person, der er etableret på denne medlemsstats område. De to sidstnævnte jurisdiktionsformer er dog ikke pligtmæssige, idet medlemsstaterne kan meddele Rådets Generalsekretariat, i hvilket omfang de skal gælde for den pågældende medlemsstat.

Artikel 5 indeholder bestemmelser om udlevering og retsforfølgning. Det følger således af denne bestemmelse, at en medlemsstat, der ikke udleverer egne statsborgere, skal træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at den har straffemyndighed i tilfælde, hvor den i direktivet beskrevne adfærd bliver begået af en af dens egne statsborgere uden for den pågældende medlemsstats territorium.

I *artikel 6* fastslås det, at anvendelsen af rammeafgørelsen ikke berører den beskyttelse, som indrømmes flygtninge og asylansøgere i overensstemmelse med international flygtningeret eller andre internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder, herunder navnlig medlemsstaternes overholdelse af deres internationale forpligtelser i henhold til artikel 31 og 33 i konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokolten af 31. januar 1967.

Efter *artikel 7* skal medlemsstaterne underrette hinanden, hvis de modtager oplysninger om, at de i direk-

tivet opregnede handlinger er blevet begået på en anden medlemsstats territorium. Endvidere skal en medlemsstat, der anmoder en anden medlemsstat om at foretage strafforfølgning i anledning af en overtrædelse af den anmodende medlemsstats lovgivning om hjælp til ulovlig indrejse og ulovligt ophold, oplyse den anmodede medlemsstat om, hvilke bestemmelser der er overtrådt.

I *artikel 8* fastslås det, at rammeafgørelsen gælder for Gibraltar.

Det følger af *artikel 9*, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen inden en endnu ikke fastsat dato, der forventes at komme til at ligge omkring 2 år efter rammeafgørelsens offentliggørelse. Medlemsstaterne skal inden denne dato meddele Rådets Generalsekretariat og Kommissionen indholdet af de retsfor skrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af rammeafgørelsen.

Ved *artikel 10* ophæves Schengen-konventionens artikel 27, stk. 2 og 3, der er sammenfaldende med den foreslåede artikel 7 i rammeafgørelsen.

Efter forslagets *artikel 11* træder rammeafgørelsen i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

6.3. Justitsministeriets overvejelser

De ændringer, der kræves i dansk lovgivning på grund af den udvidede definition af begrebet menneskesmugling i direktivforslagets artikel 1 og 2, vil som nævnt ovenfor i pkt. 6.2. blive gennemført i forbindelse med en ændring af udlændingeloven. Det forventes at ske i foråret 2002. Dette vil indirekte få betydning for anvendelsen af straffelovens § 125 a, da denne bestemmelse indeholder en henvisning til udlændingelovens § 59, stk. 5.

Som nævnt ovenfor vil medlemsstaterne efter artikel 1, stk. 1, i udkastet til rammeafgørelse være forpligtede til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ulovlig hjælp til indrejse, ophold eller transit kan straffes med effektive, proportionale og afskrækkende sanktioner og kan medføre udlevering. Denne forpligtelse må anses for opfyldt, da strafferammen i udlændingelovens § 59, stk. 5, er 2 år og under skærpene omstændigheder 4 år, jf. straffelovens § 125 a. Disse strammerammer indebærer således, at der efter udleveringslovens § 3 vil være mulighed for udlevering i sager omfattet af § 125 a (om strafferammekravet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3, se umiddelbart nedenfor).

De valgfrie strafferetlige foranstaltninger, der er opregnet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, mod-